

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. гр. Своге, общ. Своге, обл. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВОГЕ в публично заседание на единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **АНДРЕЙ В. ЧЕКУНОВ**

при участието на секретаря Ирена Люб. Никифорова
като разглежда докладваното от **АНДРЕЙ В. ЧЕКУНОВ** Административно наказателно дело № 20231880200153 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – чл. 63д от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във вр. с чл. 189, ал. 14 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба, подадена от **Ф. С. Г., ЕГН *******, с адрес: *******, чрез пълномощник, против Наказателно постановление № 23-0353-000090 от 05.05.2023 г., издадено от Началник група към ОДМВР София, РУ Своге, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. С него на жалбоподателя за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от шест месеца.

В жалбата си **Г.** излага съображения за незаконосъобразност и неправилност на наказателното постановление и моли да бъде отменено изцяло. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от пълномощник, който поддържа жалбата и моли да се отмени обжалваното наказателно постановление, като излага доводи за неговата незаконосъобразност.

Административнонаказващият орган (АНО) не изразява становище по редовността, допустимостта и основателността на жалбата. Не се явява и не се представлява в проведеното открито съдебно заседание. Направено е от АНО възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение, направени от жалбоподателя.

Към делото е приобщена административната преписка по обжалваното наказателно постановление (НП), приети са писмени доказателства и е

разпитан един свидетел – С. С. Я. – актосъставител, на длъжност „**“ при ОДМВР София, РУ – С.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

На 10.03.2023 г., около 10,35 часа, в с. Батулия, общ. Своге, разпитаният от съда свидетел-очевидец С. С. Я., заедно с А. И. Н. – ** при РУ – С., при изпълнение на служебните си задължения, спрели за проверка, движещия се по път SFO2604 с посока на движение от път II-16 с посока ляв завой към паметник на майор Томпсън на около 200-300 м. след кръстовището с път SFO2604, лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № **, собственост на О.Ш.М., ЕГН ***** (съгласно свидетелство за регистрация на автомобила), управляван от жалбоподателя. Лекият автомобил бил с поставени на определените за това места регистрационни табели. Проверяващите установили, че горесцитираният автомобил е с прекратена регистрация от 10.02.2023 г., на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, за което жалбоподателят заявил, че не знае, тъй като не е негов собственик. Въз основа на тази фактология полицейските служители приели, че моторното превозно средство не е регистрирано по надлежния ред, съответно е налице административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. На място бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АД бл. № 172103/10.03.2023 г. от свидетеля Я. на жалбоподателя в присъствието на свидетеля Н., който бил предявен за запознаване със съдържанието на жалбоподателя и същият го подписал, като вписал възражение, че не е знаел, че автомобилът е дерегистриран. Последният се е запознал със съдържанието на акта и е бил уведомен за правото в 7-дневен срок да направи допълнителни възражения и обяснения, което е удостоверено с подписа му. По случая била извършена проверка с оглед данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК, като с постановление от 02.05.2023 г. по пр.пр. № 658/2023 г. на РП Костинброд, ТО-Сливница прокурор при РП Костинброд, ТО-Сливница отказал да образува досъдебно производство и изпратил материалите за преценка дали същото представлява административно нарушение на Началника на РУ Своге. Въз основа на горесцитираните АУАН и постановление на РП Костинброд, ТО-Сливница е издадено от Началник група към ОДМВР София, РУ Своге обжалваното НП, връчено редовно на жалбоподателя на 02.08.2023 г., а жалбата е постъпила в ОДМВР София на 07.08.2023 г.

От справка в АИС-КАТ за процесния лек автомобил се установява, че на 11.01.2023 г. е отразен договор за покупко-продажба на посоченото МПС от 21.04.2016 г. с предстоящ собственик С.П.В., ЕГН ***** . Впоследствие, на 10.02.2023 г., е прекратена регистрацията на лекия автомобил, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. По делото няма данни жалбоподателят да е узнал по какъвто и да било начин за прекратяването на регистрацията на автомобила.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена от показанията на свидетеля Я., както и от писмените доказателства по делото, които са безпротиворечиви и съдът ги кредитира изцяло. Съдът кредитира

изцяло показанията на разпитания по делото свидетел, като намира същите за логични и конкретни. В събрания доказателствен материал не се констатираха противоречия, които да следва да бъдат обсъждани.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Подадената жалба е редовна и допустима, тъй като е депозирана в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и е подадена от легитимиран субект (срещу който е издадено атакуваното НП), при наличие на правен интерес от обжалване, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред компетентния съд (по местоизвършване на твърдяното нарушение).

Съдът приема, че разгледана по същество, жалбата е основателна.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Началник група към ОДМВР София, РУ Своге, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – „***“ към ОДМВР София, РУ – Своге, оправомощен съгласно същата заповед. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. Заповедта на министъра на вътрешните работи, който е компетентно лице да издава такава заповед, съгласно ЗДвП, е подписана от същия и приложена към делото. С оглед на това и съдът намира, че НП е издадено от компетентен орган с надлежно делегирани правомощия по ЗДвП от изпълняващо длъжността министър на вътрешните работи лице.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН.

АУАН съдържа всички реквизити посочени в чл. 42 от ЗАНН и е съставен при спазване на изискванията на чл. 40 и чл. 43 от същия закон. Обжалваното НП съдържа всички необходими елементи по чл. 57 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, НП се издава тогава, когато са установени по безспорен начин нарушението, нарушителят и неговата вина.

Нарушението, за което е ангажирана отговорността на въззивника с издаденото процесно наказателно постановление, е свързано с императивното задължение, предвидено в чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП, съгласно която разпоредба, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Съдът намира, че в материалите по АНП, а и в тези изискани служебно от съда, не се съдържат доказателства за осъществен състав на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. АНО не е обсъдил изобщо възраженията на жалбоподателя в този смисъл, обективирани в съставения АУАН.

В случая е настъпил фактът на служебно прекратена регистрация за процесния автомобил, за което не е следвало да бъде уведомяван

собственикът на МПС, посочен в регистъра (в чл. 18б, ал. 2 липсва препращане към чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства).

Същевременно обаче, необорени по никакъв начин са твърденията на въззивника, че по никакъв начин не е бил уведомен за обстоятелството, че автомобилът е deregистриран по служебен ред. Регистрационните табели са били поставени на автомобила, като на водача са предоставени необходимите документи, удостоверяващи регистрацията на товарния автомобил, което се установява от показанията на разпитания по делото свидетел. Не се сочи, а и не се установява да е било станало известно на въззивника по друг повод обстоятелството, че регистрацията на управлявания от него автомобил е била служебно прекратена и същият да е бил информиран към момента, в който е спрял от полицейските служители.

Ето защо, по делото е доказано, че жалбоподателят е управлявал МПС, което не е било регистрирано към 10.03.2023 г. Не е доказано обаче, наличието на вина у жалбоподателя за извършеното. Последният не е приобретател, т.е. купувач на превозното средство и следователно не е имал задължение да го пререгистрира. Никой друг освен купувача не е длъжен да знае имало ли е покупко-продажба на автомобила и дали купувачът е изпълнил задължението си да го регистрира. Няма как да се приеме, че от субективна страна жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДВП, нито на същия да се вмени вина, била тя умишлена или непредпазлива за това, че е осъществил състава на административно нарушение по посочения текст. След като към момента на извършената проверка този автомобил е бил с регистрационни табели и валидни документи, не може да се приеме, че водачът (който дори не е негов собственик) е могъл да знае, или да предполага за настъпилата служебна deregистрация. В този смисъл не може да се изведе еднозначен извод, че същия е извършил деянието виновно по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗАНН. Ето защо, не би могло да се приеме, че вмененото му деяние представлява административно нарушение, в който смисъл е и практиката на Административен съд София-област по сходни казуси – например Решение № 774 от 07.06.2019 г. по ад. № 409/2019 г.

Именно тази съдебна практика е в унисон с ТР № 1 от 7.06.2016 г. на ОСНК на ВКС, в което макар във връзка със законовата фикция на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и значението ѝ за осъществяване състава на чл. 343в, ал. 2 от НК, е изведено общоважимото правило, че вината в наказателния процес, какъвто е и административно-наказателният процес, се доказва, а не се презумира.

За съставомерността на всяко нарушение следва да са осъществени признаците както от обективна, така и от субективна страна и липсата на който и да е от тези признаци винаги обуславя извод за несъставомерност на извършеното.

С оглед всичко гореизложено, в конкретния случай АНО е нарушил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, тъй като не е установил по безспорен

начин виновно поведение от страна на въззивника и му е наложил наказание, без да е било установено безспорно извършването на нарушението от субективна страна, което обуславя и неправилно приложение на материалния закон. В НП не е посочено и нито едно доказателство, с изключение на АУАН, подкрепящо нарушението от субективна страна.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в хода на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон при издаването на НП, поради което същото следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

По разноските:

Жалбоподателят претендира присъждането на разноски по договор за правна защита и съдействие за сумата от 1000 лева. От страна на наказващия орган е направено възражение за прекомерност на договореното от насрещната страна адвокатско възнаграждение. Съдът счита същото за основателно, тъй като е налице несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права, както и с обема на извършената работа. Поради така установената прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът намалява размера на разноските до минимално определения съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 400 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 и ал. 3 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0353-000090 от 05.05.2023 г., издадено от Началник група към ОДМВР София, РУ Своге, с което на Ф. С. Г., ЕГН *****, с адрес: ***, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – София, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Гео Милев“ № 71, ЕИК 129009945, представлявана от директора, да заплати на Ф. С. Г., ЕГН *****, с адрес: ***, направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, като същото е намалено на основание чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – София област в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Жалбата се подава чрез Районен съд Своге.

Съдия при Районен съд – Своге: _____